Kopik korjab rubla.

Küll mõnigi kehwuke karjub oih! ja aih! selle puuduse tõttu, mille waral temal iga silmapilk sõrmed kukru põhja ulatawad ehk sügawamini, kuna see wastu jälle ka neid palju on, kes niisama oh! ja äh! hüüawad, sest et nad ei tea, kuhu oma liia naudiga minna. Wiimaste liikis oli hr. Rein Rahuleid mehike, kell juba mõni aastake inimese elu-ea kewadine aeg selja taga oli, poismees ja wõigas inimene päälegi, kell kõige paremas põlwes mõtted pähe sigisisiwad, mis muul inimestel ka kõige pahemas põlwes unes meelde ei tulegi. Aga mis sa inimesest paremat loodad, kui see päris enese nime ärasalgaja on — ta ei leidnud ju rahu, oli rahutu, kui mõni linnuke oksas, keda kuri kärp pesale tikkumisega hirmutab. Lühidelt ütelda — teda waewas igawus. Ning otse selle sama igawuse pärast hakkas ta pööraste arwamistega enese aega wiitma. Nimelt: „Warsake ja wasikas sünniwad elusalt ilmale; kui nad aga muna seest peaksiwad wälja autatud saama, mis tüli oleks siis küll iga kord, neid wälja aidata. Kutsar ehk tallipois peaksiwad otse raudkangiga niisuguse paksu muna koore katki lõhkuma.“ Nii kaugele sattus Rein Rahuleid terwest mõistusest kõrwale.

Teine kord hakkas ta kõiki linna termometrisi tähele panema, arwas oma isiäraliku tarkuse järele kest summa wälja ja nõudis siis sinna poole külge korterisse asuda, kus tema arwates temale kõige parajam kliima oleks. Aga näe õnnetust, wanapois sattus sell kombel kest külmal talwel nii külma, niiske ja pimeda korterisse, nagu seda 10 rubla kuu eest ette ei tohiks tullagi! Wähemast ristiinimeste juures mitte. Leidis küll päräst õige kena korteri, kuid kahju, oli otse kolm wersta säält sõõgimajast eemal, kust ta juba nii mõnigi aasta oma igapäewase kõhu täie wõtnud. Oleks pidanud alati woorimehega sõitma. Seda ta ei häbenenud. Konka aga käis säält hoopis kõrwale. Kiitis siis mehike end õnnelikuks, et emand Truuta Tang'i juures korteri leidis. Ennem peaks ütlema isand Tang; sest selle nimi seisis ju maja pääl. Aga oota seni, kui keegi arwab, mehe jalgas olla püksid olnud. Ei, isand Tang oli paljas null kõige arwamiste juures ning ei olnud tal abielu kontserti juures ühtigi häält. Tahab keegi teada, mähärdune õrnake see Truuta nimeline naesterahwas oli, siis mingu küsigu ta mehe käest järele. Küll see waene kannataja teadis laulu laulda ühest kaunist mesimagusalt sosistaja neiust, kes tanu warjus häkitselt tembukaks, kõwa õigusega naeseks